

Nej til USA's og Israels krig mod Libanon

Mandag den 31. juli 2006

1. Israels krig i Libanon er det seneste trin i den imperialistiske offensiv, som USA og dets allierede har iværksat siden 11. september 2001. Erobringen af Irak havde til hensigt at starte en proces med "regime-skift", der skulle fjerne forhindringerne for USA's dominans i Mellemøsten. Imidlertid må Pentagon nu, takket være modstanden i Irak, se sig selv låst fast i en guerillakrig, de ikke kan vinde.

Bush-administrationen har derfor sat sig som mål at fjerne det islamisk-republikanske styre i Iran, hvis indflydelse i Irak er vokset siden Saddam Hussein blev væltet. Dette ville rette op på det nederlag for USA's interesser i Mellemøsten, som de led ved den iranske revolution i 1978-79. Israels offensiv mod Hizbollah giver derfor Washington mulighed for at eliminere en stærk anti-imperialistisk kraft, som har tætte forbindelser med Iran. George W. Bushs meddelagtighed, sammen med sin nærmeste medskyldige, Tony Blair, i denne angrebskrig ses af den rolle USA og Storbritannien har spillet ved at blokere opfordringen fra det overvældende flertal i FN til en øjeblikkelig våbenhvile.

2. Det internationale diplomati har fokuseret på denne opfordring og på indsættelse af en multinational "fredsbevarende" styrke i Libanon, som skal skille de to parter ad. Det sidstnævnte forslag er meget farligt. Bush og Olmert håbede først, at en multinational styrke ville konsolidere Israels smadring af Hizbollah. Men med Hizbollahs hårdnakkede og effektive modstand har en fuldstændig israelsk sejr faktisk lange udsigter.

På den baggrund presser USA og Israel nu på for at få en multinational styrke, måske organiseret af Nato eller EU, til at fortsætte den krig mod Hizbollah, som de selv er ude af stand til at vinde. En sådan styrke ville ikke være "fredsbevarende", men blot endnu en vestlig besættelseshær ved siden af dem i Irak og Afghanistan. Det må være en af de mest påtrængende opgaver for den radikale venstrefløj internationalt at modsætte sig en sådan multinational styrke. Dette er i særdeleshed vigtigt i Europa, hvor flere regeringer, ikke mindst centrum-venstre-regeringen i Italien, allerede forhandler om grundlaget for en sådan styrke.

3. Vi siger nej til Israels krig mod Libanon, i solidaritet med det libanesiske folk, men også fordi vi er imod Bushs planlagte angreb mod Iran. Nogle på venstrefløjen kæder en lignende holdning sammen med at fordømme Hizbollah for at have angrebet og tilfangetaget israelske soldater. Vi er meget uenige med denne holdning.

Som revolutionære socialister har vi mange ideologiske uenigheder med Hizbollah, som er et islamistisk parti. Men Hizbollah har udviklet sig til en national befrielsesbevægelse med dybe rødder i de fattigste og mest undertrykte dele af det libanesiske samfund takket være den vellykkede guerillakamp, de førte mod den israelske besættelse af det sydlige Libanon op gennem 1980'erne og 1990'erne.

Desuden indledte Hizbollah sin seneste aktion bl.a. for at hjælpe palæstinenserne i Gaza, som har lidt under en særdeles brutal israelsk belejring. Vi er derfor glade for at stå sammen med de arabiske masser og udtrykke vores solidaritet med Hizbollahs guerilla-kæmpere, og vi håber, at det lykkes dem at slå det israelske angreb på Libanon tilbage.

4. Som socialister og internationalister opfatter vi det som vores hovedansvar at samle en bred folkelig modstand i vore egne lande mod denne krig. Verden over har der allerede været et betydeligt antal protester mod Israels smadring af Libanon. Det bliver nødvendigt med flere og større mobiliseringer i de kommende uger, hvis bombardementet fortsætter. Vi forpligter os til at opbygge den bredest mulige bevægelse mod denne krig.

Grundlaget for denne bevægelse må være enhed mellem alle dem, som er imod den israelske offensiv, uden hensyn til de mange politiske uenigheder, der måtte eksistere blandt dem om Mellemøsten og om andre spørgsmål. Denne bevægelse må være tæt knyttet til den fortsatte

internationale kampagne mod "krigen mod terror" og især mod besættelsen af Irak og Afghanistan, en kampagne hvis evne til massemobilisering har vist vigtigheden af at arbejde på grundlag af den bredest mulige enhed.

5. Israels bombardement af Libanon illustrerer i al sin nøgenhed imperialismens brutalitet og de lidelser, den dagligt påfører verden. Men, som med besættelsen af Irak, viser det også, at USA og dets allierede ikke er almægtige – de kan lide nederlag. Krigen i Libanon kan fremme Washingtons offensiv i regionen, men den kan lige så vel betyde en sejr for de kræfter, der modsætter sig imperialistisk dominans i Mellemøsten. Den internationalistiske og radikale venstrefløj må kaste sine lodder i vægtskålen for at hjælpe med at sikre et nederlag for imperialismen, som kan svække kapitalens globale tyranni.

International Socialist Organization (Australien)

Workers Democracy (Cypern)

Internationale Socialister (Danmark)

Sosialistiko Ergatiko Komma (Grækenland)

Internationale Socialisten (Holland)

Socialist Workers Party (Irland)

Socialist Worker (New Zealand)

International Socialists (Pakistan)

Pracownicza Demokracja (Polen)

Socialist Workers Party (Storbritannien)

All Together (Sydkorea)

Workers Democracy (Thailand)

Antikapitalist (Tyrkiet)

Revolutionary Socialist Workers Party (Tyrkiet)

Linksruck (Tyskland)

Socialismo Internacional (Uruguay)